

autorul analizează în mod just evoluția cîntecelor în raport cu dezvoltarea istorico-socială a poporului și dă o analiză amănunțită istorico-genetică. O încercare de studiere comparativă a cîntecelor haiducești slave de sud o reprezintă studiul Țvetanei Romanska-Vranska *Общи особености на българските и сръбските хайдушки песни* (Caracteristicile comune ale cîntecelor haiducești bulgare și sîrbești), «Славистичен сборник», II (1958). Tradițiile epice ale regiunii Dimitrov formează obiectul studiului Ștefanei Stoikova.

În legătură cu lămurirea problemei specificului creației poetice populare se ridică pe primul plan o altă problemă importantă, puțin analizată în folcloristică pînă în 1944, și anume studierea creației personale cîntate a creatorilor populari și a executanților talentați de cîntece populare. Apariția acestei probleme se datorește atenției deosebite, acordate de opinia publică culturală purtătorilor și propagatorilor creației populare. Ca materiale de o mai mare însemnătate pot fi citate *Три поколения народни певци* (Trei generații de cîntărețe populare), «Известия на Института за музика», I (1952) de Raina Kașarova-Kukudova; *Елена В. Янкова и песните на бесарабските българи* (Elena V. Iankova și cîntecele bulgarilor din Basarabia), «Известия на Института за музика», I (1952) de dr. S. Giugiev; *Дядо Мано-автор и изпълнител на народни песни от с. Маслово, Софийско* (Moș Mano—autor și executant de cîntece populare din satul Maslovo, reg. Sofia), «Известия на Етнографския институт», I (1953) de dr. Țv. Romanska-Vranska; *Народният певец дядо Вичо Бончев от с. Спасово, Чирпанско* (Cîntărețul popular Vicio Boncev din satul Spasovo, reg. Cirpan) (1954) de G. Keremidciev; *Музикално-фолклорни прозви в Пловдивското изложение през 1892 г.* (Manifestări muzicale-folclorice în expoziția de la Plovdiv din 1892), «Известия на Института за Музика», II (1955) de H. Vakareslki și A. Primovski. Toate aceste lucrări conțin observații și date prețioase care aduc un aport însemnat la rezolvarea problemei creației măestrilor populari ai cuvîntului și cîntecului.

În folcloristica contemporană bulgară se analizează, deși nu într-o măsură îndestulătoare, și problema relației dintre folclor și literatură. Mai serios se oprește asupra ei P. Dinekov în articolul său *Фолклорът и историята на българската литература* (Folclorul și istoria literaturii bulgare), în revista «Литературна мисъл», an I, nr. 6, 1956. În acest articol el susține părerea că folclorul bulgar de pînă acum nu se poate împărți pe perioade ca literatura bulgară, deoarece o serie de părți importante ale sale nu sînt studiate de ajuns. Raportul dintre folclor și literatură se analizează și în articolul lui V. Vălcev *По някои проблеми на българския фолклор и на литературата ни* (Asupra unor probleme ale folclorului bulgar și ale literaturii noastre), în revista «Ново време», nr. 3 (1958).

În afară de temele enumerate mai sus, folcloriștii bulgari se ocupă și de problemele care se leagă de alte creații din folclorul bulgar. Astfel, asupra ghicitorilor bulgare pregătește o lucrare amplă Stefana Stoikova. Proverbele sînt analizate în articolul Țvetanei Romanska-Vranska *Българските народни пословици с историческа тематика в сравнение с пословиците на останалите славянски народи* (Proverbele populare bulgare cu tematică istorică în comparație cu proverbele celorlalte popoare slave), «Славянска филология», Culegere de articole, III (1958). În legătură cu sarcina de cunoaștere a grupelor naționale străine din Bulgaria împreună cu cercetarea caracteristicilor